

Suvõhummok Setomaal

Alic Koppel

Ütskõrd heräni ma hummogo väega varra tsirka tsiristamise pääle. Na olliva' õkva mu akna ala ja kotsile tohkõndama tulnu. Näide siah olliva' nii kõlladsõ kõtuga tialasõ ku ka valgõ kõtuga tsibihallasõ, puu küleh pess kirriv verevä pääga hähn nii kõvastõ, õt ma pidi õkva vällä kaema minema.

Ku ussõst väll'a astsõ, jäi saisma ku kivikuju, ni pall'o illos kõik ümbretsõõri. Päiv oll' õkva mõtsasaarõ takast tulõmah, maakamarat katsõ hummogune hämmätus ja kõik silmäpiiri pääl kattõ e undsidõ patjatõ sisse. Järve pääl kõiko ütsik loodsik, koh virk kalamiis õngõridvaga tshkend ja kalapüüdmisest mõnno tundõ.

Edesi minneh silmsi suurt, kullast vilänurmõ, koh kasviva' mõnõ ütsiku, a tuu iist väiga ilosa ja sinidse rüalilli'. Mõtsa poolõ minneh tundõ hüvvä lõhna, mu jalgõ ala jäänü' ristikhaina' tõiva suvõ süämehe ja paksõva ummamuudu silmäillo.

Mõtsatii pääl trehvisi ma ütsikit mõtsaeläjit nägemä. Pihlõnõ repän ja hellepruumi' kitsõ käevä' ummi teid ja nä minno tähele panõ-õs. Haljidi kadajapuhma ja jänehidi pedäjidi vaihõl olliva' härmävidäjä' vidänü uma' võrgu', miä kavvõst kaia paistsõva' nii puhastõ kirjoga, õt noid võisõgi kaema jäia'.

Tuul aol lindsiva' ümbretsõõri virga' tsirgu', kiä agaraha ummi pessi teiva' ja süvvä' otsõva'. Ummi tegevuisõ saatsõva na' kõrvo silestäva lauluga.

Kodotiil näi ma kõllast liblikut, kiä lintsevä' hüa meelega kogo tii mu lähkokõsõh. Sääne omgi sjoo varahanõ ja perädü illos Setomaa hummok.